

blikket er høje. Jeg finder det ogsaa heldigt, at der fastsættes 3-aarige Vurderingsperioder uden Omvurderinger i Mellemtiden, medmindre Ejeren eller Brugeren selv forlanger det, men saa vil de i Regelen ogsaa ske paa hans egen Bekostning. De halvaarlige Omvurderinger har kostet ikke saa ganske lidt, og jeg tvivler paa, at Statskassen i de 2—3 første Aar efter en Omvurdering har indvundet det Beløb, den har kostet. For saa vidt synes jeg altsaa, at vi maa takke Ministeren, fordi han har fremsat dette Lovforslag. Imidlertid er dette Lovforslag jo en Slags Revision af hele Ejendomsskyldloven. Der er saaledes indført en forhøjet Grænse for Lejeværdien af Lejlighederne i Ejendomme, der fritages for Ejendomsskyld. Denne Grænse har paa Landet hidtil været 60 Kr., i Købstæderne 120 Kr. og i København 180 Kr. Jeg tror imidlertid ikke, at man derved naar det Maal, som det har været Hensigten at naa, at give Indehaverne af disse smaa Lejligheder bedre Betingelser. Ude paa Landet vil vi finde, at Ændringen vil skaane Lejeren af saadan en lille Lejlighed for 1 Kr. 10 Øre om Aaret; men da det som oftest er større Ejere, som ejer disse Lejligheder og overlader dem til deres Arbejdere som en integrerende Del af deres Løn, tvivler jeg om, at Arbejderne virkelig vil faa godtgjort den 1 Kr. 10 Øre, som Ejeren ved denne Lov bliver fritaget for i Skat. Gaar vi til København, saa viser det sig, at der vil det for en Lejlighed komme til at dreje sig om et Beløb af 3 Kr. 25 Øre om Aaret. Men da disse Lejligheder i de store Ejendomme i København i Regelen er lejede ud maanedvis, saa drejer det sig kun om et Beløb af 29 Øre om Maanednen, som Lejeren vil kunne faa slaaet af paa Grund af denne Fritagelse for Skat. Jeg tvivler imidlertid om, at Lejen er saa fint udregnet, at Lejesummerne virkelig vil gaa de 29 Øre ned, som Ejeren slipper for at betale i Skat. Dette er imidlertid en Ting, som vel har nogen Betydning for Indtægten for Statskassen, men man er jo kommet ind paa den Mening, at de smaa Lejligheder skal være fritagne for Skat, og saa kan man altsaa ikke sige stort til det, naar det, som her, er holdt indenfor en beskeden Grænse. Dog maa jeg sige, at jeg synes, ligesom den ærede forrige Taler, at man har givet lidt for lidt paa Landet i Forhold til, hvad man har givet i København.

Men saa kommer vi til Fradragene. Jeg tror egentlig ikke, at Fradragene hører hjemme i en Lov om Ejendomsskyld. Vi fik et Fradrag paa 8,000 Kr. og 12,000 Kr. paa alle Landejendomme, den Gang vi gik fra Hartkornet over til Ejendomsskylden,

og Grunden dertil var rimeligvis den, at man mente, at de smaa Ejendomme paa Landet ved Ejendomsskylden vilde faa en forholdsvis større Skat, end de havde efter Hartkornet. Nu er man gaaet over til et Fradrag paa 2,800 Kr. for enhver Ejendom, og det lader til, at den højtærede Finansminister kan akkviescere ved det, selv om det er en Formindskelse af Indtægten for Statskassen, og Folketinget har jo vedtaget det. Det er imidlertid ikke Statskassen, der har de største Indtægter af faste Ejendomme, men det er meget mere Landkommunerne. Vi ved f. Eks., at i 1912—13 svarede der af fast Ejendom i Landdistrikterne til Statskassen en Skat paa 3,487,000 Kr., men samtidig svarede der en Skat af faste Ejendomme til Sogne- og Amtskommuner paa 20,017,000 Kr., altsaa omtrent 6 Gange saa meget som til Statskassen. Nu er ganske vist endnu ikke al Skat paa fast Ejendom til Kommunerne Ejendomsskyld, men vi ved, at i Landdistrikterne vil efterhaanden, saa vidt jeg husker i 1928 eller 1929, al Skat paa fast Ejendom i Landkommunerne være gaaet over til at blive Skat, der svares af Ejendomsskyld. Det vilde egentlig være rart at høre, hvilket Synspunkt den højtærede Indenrigsminister, som har at iagttage Kommunerne Tarv i den Retning, vilde gøre gældende, og hvilke Betragtninger han vilde anstille med Hensyn til, hvad Indflydelse det vil faa for Kommunekasserne, naar et saa stort Fradrag som 2,800 Kr. skal ske for alle Ejendomme, naar vi efterhaanden er naaet helt over til at beskatte al fast Ejendom i Kommunerne efter Ejendomsskyld.

I Lovforslagets § 1 staar der en Bestemmelse om, at Jorden skal vurderes efter „hvad den kan antages at være værd i ubebygget Stand under Hensyn til Beskaffenhed og Beliggenhed og til en i økonomisk Henseende god Anvendelse. Nærmere Regler for Vurderingen fastsættes af Finansministeren“. Det havde været rart, om den højtærede Finansminister havde meddelt os noget om disse Regler, for selvfølgelig har det jo overordentlig stor Betydning for Vurderingen efter Beskaffenhed og Beliggenhed og en i økonomisk Henseende god Anvendelse, hvilke Regler der bliver fastsat derfor.

Naar man først taler om Beskaffenheden, da ved vi jo meget godt, at en frugtbar Jord er af ganske overordentlig Værdi for Landbruget, som er meget afhængigt deraf; men Jorden bruges jo til saa mange andre Ting end netop Landbrug; den bruges til Byggegrunde, den bruges i industrielt